

Sygn. I C 444/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant: stażysta Ewelina Goryszewska

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2016 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) H. C. Z. (...) spółka jawna w S.

przeciwko (...) w C.

o zapłatę

orzeka

I. zasądza od pozwanego (...) w C. na rzecz powoda (...) H. C. Z. (...) spółka jawna w S. kwotę 163,20 zł (sto sześćdziesiąt trzy złote dwadzieścia groszy)

II. odnośnie kwoty 646,80 zł (sześćset czterdzieści sześć złotych osiemdziesiąt groszy) powództwo oddala;

III. zasądza od (...) w C. na rzecz powoda (...) H. C. Z. (...) spółka jawna w S. kwotę 501,00 zł (pięćset jeden złotych) tytułem zwrotu części kosztów procesu;

IV. w pozostałym zakresie umarza postępowanie w sprawie.

Sygn. akt ***I C 444/16***

UZASADNIENIE

Powód (...) H. C. Z. C. Sp. j. z siedzibą w S., reprezentowana przez radcę prawnego J. G., w pozwie złożonym do Sądu Rejonowego w Płocku V Wydziału Gospodarczego w dniu 21 września 2015 r. (data nadania w placówce pocztowej), wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym obowiązku zapłaty na jego rzecz od pozwanego (...) w C. kwoty 13.351,51 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 2.711,88 zł za okres od dnia 14 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,

- 123,00 zł za okres od dnia 14 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,

- 3.592,08 za okres od dnia 24 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,

- 28,34 za okres od dnia 24 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,

- 783,43 za okres od dnia 28 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,

- 11,44 za okres od dnia 28 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- 3.255,66 za okres od dnia 12 maja 2015 r. do dnia zapłaty,
- 2.722,68 za okres od dnia 25 maja 2015 r. do dnia zapłaty,
- 123,00 za okres od dnia 25 maja 2015 r. do dnia zapłaty.

Ponadto powód wnosił o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że strony w dniu 24 listopada 2014 r. zawarły umowę dostawy gazów medycznych i technicznych wraz z dzierżawą butli. Z tytułu dostawy i dzierżawy powódka obciążyła pozwanego fakturami VAT z terminem płatności 90 dni od daty wystawienia poszczególnych faktur:

- faktura VAT nr (...) z dnia 13 stycznia 2015 r. na kwotę 2.711,88 zł,
- faktura VAT nr (...) z dnia 13 stycznia 2015 r. na kwotę 123,00 zł,
- faktura VAT nr (...) z dnia 23 stycznia 2015 r. na kwotę 3.592,08 zł,
- faktura VAT nr (...) z dnia 23 stycznia 2015 r. na kwotę 28,34 zł,
- faktura VAT nr (...) z dnia 27 stycznia 2015 r. na kwotę 783,43 zł,
- faktura VAT nr (...) z dnia 27 stycznia 2015 r. na kwotę 11,44 zł,
- faktura VAT nr (...) z dnia 10 lutego 2015 r. na kwotę 3.255,66 zł,
- faktura VAT nr (...) z dnia 23 lutego 2015 r. na kwotę 2.722,68 zł,
- faktura VAT nr (...) z dnia 23 lutego 2015 r. na kwotę 123,00 zł.

Powód wykonał zobowiązanie polegające na wytworzeniu i dostarczeniu pozwanemu w/w rzeczy oraz wydzierżawił zbiornik i butle na nie. Pozwany nie zgłaszał zastrzeżeń co do jakości oraz formy i sposobu zapłaty. Wzywany do dobrowolnej zapłaty, nie negując zasadności roszczeń, dotychczas nie zapłacił należności i dlatego powód wystąpił z niniejszym pozwem (pozew wraz z załącznikami – k. 10-12 akt).

Zarządzeniem z dnia 25 września 2015 r. na podstawie art. 2 ustawy z dnia 24 maja 1989 r. o rozpoznawaniu przez sądy spraw gospodarczych (Dz. U. z 2015 poz. 127 tekst jednolity) oraz art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o działalności leczniczej (Dz. U. 2013 poz. 217) sprawę przekazano wg. właściwości funkcjonalnej do Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w Płocku. (zarządzenie – k. 5 akt)

W dniu 6 października 2015 r. referendarz sądowy przy Sądzie Rejonowym w Płocku Wydziale I Cywilnym wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniając powództwo w całości (nakaz– k. 35-36 akt).

W ustawowym terminie pozwany (...) w C. Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej złożył sprzeciw od w/w nakazu zapłaty w którym zaskarżył go w całości.

Pozwany przyznał, że zawarł z powódką umowę dostawy gazów medycznych i technicznych wraz z dzierżawą butli, jednakże jeszcze przed wniesieniem pozwu - w dniu 14 sierpnia 2015 r. dokonał na jej rzecz spłaty części należności w kwocie 4.415,29 zł, wynikające z faktur VAT – (...), (...), (...) i (...). Ponadto podniósł zarzut niewłaściwości Sądu i wskazał, że w umowie na podstawie której powód dochodzi swojego roszczenia strony zawarły klauzulę prorogacją, na mocy której spory z niej wynikające będą rozpoznawane przez sąd właściwy dla siedziby zamawiającego. Pozwany nie kwestionował istnienia zobowiązania – za wyjątkiem powyższego - wskazał, że żądanie powoda co do zasady

jest uzasadnione, a opóźnienia w płatnościach wynikają z jego bardzo trudnej sytuacji finansowej, bowiem wpływy z NFZ nie wystarczają na uiszczanie bieżących należności. W związku z powyższym postulował zawarcie ugody i wnosił o rozłożenie przez sąd świadczenia na 5 równych miesięcznych rat oraz wnosił o nieobciążanie go kosztami postępowania na podstawie art. 102 k.p.c. z uwagi na brak środków do ich poniesienia. (sprzeciw k. 38-41 akt)

Zarządzeniem z dnia 14 grudnia 2015 r. stwierdzono skuteczne wniesienie sprzeciwu. (zarządzenie – k. 50 akt)

Postanowieniem z dnia 22 grudnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Płocku Wydział I Cywilnym stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał wg. właściwości do rozpoznania tut. Sądowi. (postanowienie – k. 51 akt)

W związku ze spłatą przez pozwanego przed wytoczeniem powództwa, tj. w dniu 14 sierpnia 2015 r. część należności głównej w łącznej kwocie 4.415,29 zł z tytułu faktur VAT nr (...), a następnie spłaty pozostałej części należności głównej po dniu wytoczenia powództwa, tj. w dniu 1 marca 2016 r., w łącznej kwocie 8.936,22 zł z tytułu faktur VAT nr (...) powód w pismach z dnia 11 maja 2016 r. (data nadania w placówce pocztowej) i z dnia 21 czerwca 2016 r. (data nadania w placówce pocztowej) cofnął pozew w zakresie należności głównej w kwocie 13.351,51 zł oraz żądania zasądzenia odsetek od kwot poszczególnych faktur VAT od dnia 14 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty (faktury VAT nr (...)) oraz od dnia 1 marca 2016 r. do dnia zapłaty (faktury VAT nr (...)).

Podtrzymał natomiast żądanie zasądzenia odsetek od dnia ich wymagalności do dnia ich faktycznej spłaty, tj. wnosił o zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwot:

- 2.711,88 zł za okres od dnia 14 kwietnia 2015 r. do dnia 1 marca 2016 r. (tj. kwoty 186,86 zł),
- 123,00 zł za okres od dnia 14 kwietnia 2015 r. do dnia 1 marca 2016 r. (tj. kwoty 8,48 zł),
- 3.592,08 za okres od dnia 24 kwietnia 2015 r. do dnia 14 sierpnia 2015 r. (tj. kwoty 88,17 zł),
- 28,34 za okres od dnia 24 kwietnia 2015 r. do dnia 14 sierpnia 2015 r. (tj. kwoty 0,70 zł),
- 783,43 za okres od dnia 28 kwietnia 2015 r. do dnia 14 sierpnia 2015 r. (tj. kwoty 18,54 zł),
- 11,44 za okres od dnia 28 kwietnia 2015 r. do dnia 14 sierpnia 2015 r. (tj. kwoty 0,27 zł),
- 3.255,66 za okres od dnia 12 maja 2015 r. do dnia 1 marca 2016 r. (tj. kwoty 204,35 zł),
- 2.722,68 za okres od dnia 25 maja 2015 r. do dnia 1 marca 2016 r. (tj. kwoty 163,14 zł),
- 123,00 za okres od dnia 25 maja 2015 r. do dnia 1 marca 2016 r. (tj. kwoty 7,37 zł).

(łącznie 677,89 zł).

Ponadto rozszerzył powództwo i wnosił o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz rekompensaty za koszty odzyskania należności w wysokości równowartości kwoty 200 euro przeliczonej zgodnie ustawą z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. z dnia 28 marca 2013 r.) tj. kwoty 810,00 zł, powołując się w tym zakresie na treść przepisu art. 10 wyżej powołanego aktu wskazując, iż rekompensata za koszty odzyskania należności w wysokości 40 euro, przysługuje wierzycielowi bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione oraz na treść art. 11 pkt 2 jeżeli strony transakcji handlowej ustaliły w umowie, że świadczenie pieniężne będzie spełniane w częściach, uprawnienie do kwoty o której mowa w art. 10 ust. 1 oraz zwrotu poniesionych kosztów odzyskania należności, o których mowa w art. 10 ust. 2 – przysługuje w stosunku do każdej niezapłaconej części. Kwota rekompensaty za koszty odzyskania należności powód wyliczył w związku z 5 wystawionymi, a nie uiszczonymi do dnia wniesienia pozwu przez pozwanego fakturami VAT – (...), (...), (...), (...) i (...) powód w piśmie z dnia 11 maja 2016 r. (40,00 euro x 4,08 zł (średni kurs euro) = 810,00 zł).

Spółka oświadczyła również, że nie wyraża woli zawarcia ugody z pozwanym. W jej ocenie działania pozwanego od chwili wniesienia pozwu miały wyłącznie na celu przedłużenie postępowania, a pozwany od chwili zaistnienia sporu nie przejawiał jakiegokolwiek woli jego polubownego rozwiązania. Wniosek pozwanego o rozłożenie jego zadłużenia na 5 równych miesięcznych rat oraz nieobciążanie go kosztami procesu z uwagi na trudną sytuację finansową, przy jednoczesnej zapłacie całej kwoty należności głównej, w ocenie powoda nie zasługują na uwzględnienie – stały się one bezprzedmiotowe oraz przeczą rzekomej trudnej sytuacji finansowej szpitala. Podtrzymywał żądanie zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych. (pismo – k.58-64 akt, pismo – k. 71-73 akt).

Pozwany w piśmie datowanym na dzień 2 czerwca 2016 r. oświadczył, że wyraża zgodę na częściowe cofnięcie powództwa oraz wnosil o oddalenie powództwa, w tym w rozszerzonym zakresie dotyczącym rekompensaty z tytułu poniesionych kosztów odzyskania należności w wysokości 810,00 zł. Podniósł, iż powód nie poniósł przedmiotowych kosztów, jak również koszty te – w jego ocenie - nie mogą mieć zastosowania do pozwanego jako szpitala, a ponadto niezasadne jest żądanie zapłaty rekompensaty od każdej faktury VAT objętej sporem, gdyż strony łączyła 1 umowa (pismo – k. 69 akt).

W związku z dokonaniem przez pozwanego na rachunek powoda w dniu 27 czerwca 2016 r. dwóch przelewów, z czego pierwszy opiewał na kwotę 2.584,00 zł, w którego tytule pozwany wskazał, iż kwota ta stanowi koszty procesu w niniejszym postępowaniu, natomiast drugim przelewem pozwany wpłacił na rachunek powódki kwotę 680,82 zł wskazując w tytule przelewu, że stanowi ona płatność za odsetki, powód w piśmie z dnia 11 lipca 2016 r. (data nadania w placówce pocztowej) cofnął pozew w zakresie żądania zasądzenia kwoty skapitalizowanych odsetek oraz cofnął wniosek o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2.400,00 zł oraz części pozostałych kosztów procesu w kwocie 184,00 zł. W pozostałym zakresie, tj. pozostałych kosztów procesu oraz rekompensaty podtrzymywał żądanie pozwu. (pismo – k 74-78 akt).

W piśmie datowanym na dzień 1 sierpnia 2016 r. pozwany wyraził zgodę na pozostałe częściowe cofnięcie pozwu oraz oświadczył, że na rzecz powoda wpłacił łączną kwotę 16.616,33 zł i dołączył specyfikację wpłat. (pismo – k. 80-85).

Powód w piśmie z dnia 3 września 2016 r. (data nadania w placówce pocztowej) potwierdził w/w oraz wskazał, iż spłaty te zostały przez niego uwzględnione w toku dochodzonego roszczenia, w związku z czym dwukrotnie modyfikował on treść pozwu częściowo go cofając. (pismo – k. 92-93 akt)

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Na skutek przeprowadzonego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego w trybie przetargu nieograniczonego, na podstawie umowy z dnia 29 stycznia 2004 r. prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759 z późn. zm.), powód (...) H. C. Z. C. Sp. j. z siedzibą w S. zawarł z pozwanym (...) Szpitalem Wojewódzkim w C. w dniu 24 listopada 2014 r. umowę dostawy gazów medycznych i technicznych wymienionych w zestawieniu asortymentowo – wartościowym stanowiącym załącznik nr 1 do umowy oraz dzierżawy butli. Umowa miała obowiązywać w okresie roku od daty jej zawarcia. Zgodnie z warunkami płatności ustalonymi przez strony w umowie (§ 4 pkt 1), za dostarczony towar pozwany miał uiszczać należność w terminie 90 dni od daty wystawienia poszczególnych faktur. (dowód: umowa wraz z załącznikiem k. 21-22v akt)

Z tytułu dostawy i dzierżawy powód obciążył pozwanego fakturami VAT z terminem płatności 90 dni od daty wystawienia poszczególnych faktur:

- faktura VAT nr (...) z dnia 13 stycznia 2015 r. na kwotę 2.711,88 zł,
- faktura VAT nr (...) z dnia 13 stycznia 2015 r. na kwotę 123,00 zł,
- faktura VAT nr (...) z dnia 23 stycznia 2015 r. na kwotę 3.592,08 zł,

- faktura VAT nr (...) z dnia 23 stycznia 2015 r. na kwotę 28,34 zł,
- faktura VAT nr (...) z dnia 27 stycznia 2015 r. na kwotę 783,43 zł,
- faktura VAT nr (...) z dnia 27 stycznia 2015 r. na kwotę 11,44 zł,
- faktura VAT nr (...) z dnia 10 lutego 2015 r. na kwotę 3.255,66 zł,
- faktura VAT nr (...) z dnia 23 lutego 2015 r. na kwotę 2.722,68 zł,
- faktura VAT nr (...) z dnia 23 lutego 2015 r. na kwotę 123,00 zł

(dowód: faktury VAT k. 23-31 akt)

Pozwany nie zgłaszał zastrzeżeń co do jakości oraz formy i sposobu zapłaty. Wzywany do dobrowolnej zapłaty w dniu 25 czerwca 2015 r., nie negując zasadności roszczeń, dotychczas nie zapłacił należności (dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru k. 32-33 akt)

Szpital jeszcze przed wniesieniem pozwu – w dniu 14 sierpnia 2015 r. spłacił część należności głównej w łącznej kwocie 4.415,29 zł z tytułu faktur VAT nr (...). (dowód: przelew – k. 43, 81 akt)

Natomiast po wniesieniu pozwu, tj. w dniu 1 marca 2016 r. spłacił pozostałą kwotę dochodzonej należności głównej, w łącznej kwocie 8.936,22 zł z tytułu faktur VAT nr (...). (dowód: przelew – k. 82 akt)

W dniu 27 czerwca 2016 r. pozwany dokonał na rachunek bankowy powoda dwóch przelewów, z czego pierwszy opiewał na kwotę 2.584,00 zł, który to stanowił uiszczenie przez niego kosztów procesu w niniejszym postępowaniu, natomiast drugim przelewem pozwany wpłacił na rachunek powoda kwotę 680,82 zł, który to stanowił płatność za odsetki. (dowód: przelew – k. 83-84 akt)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a w szczególności: odpisu KRS stron – k. 6-9,16-20 akt, umowy wraz z załącznikami – k. 21-22v akt, faktur VAT k. 23-31 akt, wezwania do zapłaty k. 32-32v oraz przelewów k – 43,81-84 akt.

Sąd uwzględnił wszystkie dokumenty dołączone do pozwu oraz złożone przez strony w toku procesu. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. Sąd uznał, iż dołączone dokumenty stanowią uzupełnienie dowodów stanowiących załącznik do pozwu i dlatego mogą stanowić podstawę do wydania w sprawie rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Z uwagi na cofnięcie przez powoda pozwu w zakresie należności głównej oraz żądanych odsetek, ze względu na spłatę całości zadłużenia objętego żądaniem pozwu przez pozwanego, przed i po wytoczeniu powództwa, postępowanie w sprawie w tym zakresie należało umorzyć i orzec o kosztach procesu.

Zgodnie z art. 203. §1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Natomiast z art. 203 § 3. k.p.c. wynika, że w sytuacji gdy skuteczność cofnięcia pozwu zależy od zgody pozwanego, niezłożenie przez niego oświadczenia w tym przedmiocie w terminie 14 dni uważa się za wyrażenie zgody. Zgodnie z art 203 § 4 k.p.c. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

Pozwany wyraził zgodę na cofnięcie powództwa we wskazanym zakresie, natomiast okoliczności niniejszej sprawy nie wskazują, iż cofnięcie pozwu jest sprzeczne z prawem ani zasadami współzycia społecznego, jak również nie zmierza do obejścia prawa. W tej sytuacji Sąd uznał cofnięcie pozwu za prawnie skuteczne.

W myśl art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Wobec skutecznego cofnięcia pozwu Sąd **w pkt. IV wyroku** umorzył postępowanie w sprawie.

Zgodnie z treścią art. 10 ust 1 i 2 ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. z dnia 8 sierpnia 2003 r.) wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1 (art. 8 ust. 1 w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki w wysokości odsetek za zwłokę określanej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie oraz 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie albo wezwaniu, o którym mowa w art. 6 ust. 2 i 3), bez wezwania, przysługuje od dłużnika z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności równowartość kwoty 40,00 euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne. W przypadku gdy koszty odzyskiwania należności poniesione z tytułu opóźnień w zapłacie w transakcji handlowej przekroczą kwotę, o której mowa w ust. 1, wierzycielowi przysługuje zwrot tych kosztów, w tym kosztów postępowania sądowego, pomniejszych o tę kwotę.

Mając jednak na uwadze dolegliwości dla dłużnika takiej sankcji, do sądu orzekającego w sprawach o przyznanie równowartości 40 euro, należy zbadać, czy w okolicznościach konkretnej sprawy wierzyciel nie nadużył przyznanego mu prawa, biorąc pod uwagę art. 5 KC (uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2015 r., sygn. akt III CZP 94/15). Zgodnie z treścią powołanego przepisu - nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.

W niniejszej sprawie powód wystosował do pozwanego jedynie jedno wezwanie do zapłaty, w którym zbiorczo wskazał za jakie faktury VAT rości sobie zapłatę oraz dni naliczania przez niego odsetek od kwoty wskazanych w tychże fakturach. W niniejszej sprawie Sąd stoi na stanowisku, iż żądanie przez powoda rekompensaty od każdej z wystawionej przez niego faktury VAT jest nadużyciem prawa, szczególnie w takiej sytuacji w jakiej znajduje się pozwany. Sąd stwierdził, iż zasadne jest zasądzenie na rzecz powoda jedynie jednorazowej kwoty 40,00 euro (1,00 euro – 4,089 zł, 40,00 euro x 4,08zł = 163,20 zł) o czym orzekł w pkt I wyroku, zaś w pozostałym zakresie, tj. żądanie zasądzenia kwoty 646,80 zł jako niezasadne oddalił powództwo, o czym orzekł w pkt II wyroku.

Orzekając o kosztach procesu, Sąd oparł się o zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania określoną w art. 100 KPC, uznając za zasadne obciążenie pozwanego zwrotem kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w całości. Sąd miał na uwadze, że powództwo zostało oddalone w nieznacznym zakresie. Na koszty złożyła się opłata sądowa od pozwu w łącznej kwocie 668,00 zł oraz koszty zastępstwa procesowego, z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, w kwocie 2.417,00 zł zgodnie z treścią § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Z uwagi natomiast, iż pozwany już w trakcie postępowania uiszczył na rzecz powoda kwotę 2.584,00 zł tytułem „potencjalnie poniesionych kosztów procesu”, Sąd **w pkt III wyroku** zasądził od niego na rzecz powoda jedynie równicę 3.085,00 zł – 2.584,00 zł = 501,00 zł.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o nieobciążanie go kosztami procesu, w którym powołał się on na treść art. 102 k.p.c. Przepis ten stanowi, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W przedmiotowej sprawie nie ujawnił się wypadek szczególnie uzasadniony. Stwierdzić bowiem należy, że to niesumiennie i oczywiście niewłaściwe postępowanie

pozwanego doprowadziło do zainicjowania procesu i powstania związanych z nim kosztów. Pozwany prowadził proces w sposób nielojalny. Usiłował go przewlekać poprzez zaproponowanie zawarcia ugody. Następnie nie podjął w kierunku jej zawarcia żadnych czynności. Pozwany, z uwagi na swoje postępowanie, nie zasługuje więc na potraktowanie go w uprzywilejowany sposób, a w rezultacie na zwolnienie go z obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi. Z tych względów, Sąd orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)